

Nogen Bekymring havde hans Ord alligevel efterladt i hendes Sind. Enslev havde vænnet sig til at bruge mange Penge. Hans Hjælpsomhed mod politiske Venner var grænseløs, og de fire-fem Provinsaviser, han ejede, krævede ofte ret betydelige Tilskud. Selv havde han vistnok ikke synderligt Begreb om, hvordan han egentlig sad i det. Skulde han nu under den forestaaende Kamp ogsaa faa økonomiske Vanskeligheder, vilde hans Fjender glæde sig. Og der var i Forvejen Farer nok, der truede fra Mørket. Hun syntes tidt, naar hun tænkte paa Fremtiden, at det var som at stirre ind i en Uvejrnat.

IV

Mads Vestrup sad om Aftenen hjemme paa sit kolde Tagkammer i „Hotel Vennely“ og ventede paa Kandidat Carlsen — A B D. Det var Aftalen, at Hr. Carlsen skulde komme Klokken syv; men Raadhusuret slog netop otte, og endnu havde han ikke indfundet sig.

Mads Vestrup havde følt sin Ensomhed i den store fremmede Bys Menneskevrimmel saa knugende, at han næsten længtes efter Journalistens Komme, blot for igen at se et Ansigt, han kendte. Tidlig om Morgen, før det endnu var lyst, havde han begyndt at nedskrive den Redegørelse for sin Stilling til Nutidskirken og det kristne Menighedsliv, som han havde bestemt sig til at offentliggøre i „Femte Juni“. Arbejdet var bleven fortsat og sluttet om Eftermiddagen. I Mellemtiden havde han været Byen rundt for at finde et billigt Privatlogi, og han havde nu lejet sig ind hos en Skomager i Knabrostræde, hvor han fik et Værelse og Middagsmad for fyrretyve Kroner om Maaneden. Desuden havde han skrevet et langt Brev hjem til Stine med Beretning om alt, hvad han havde oplevet, siden de skiltes, og han sad nu og nynnede paa et lille Trøstever, som engang paa hans ensomme Vandringer langt fra Hus og Hjem havde sunget sig frem hos ham i en tung Stund: